

A szeretet parancsa

Meggyújtom a karácsonyi gyertyát.

Amikor valamit parancsba adnak, az kötelező érvényű. Kötelező érvényű tehát, hogy szeressük egymást. A fehér a feketét, a rossz a jót, az északi a délit, az ember a nem embert, a sérült az épet...stb. Hogyan is lehet ez alól kibúvókat keresnünk?! Hogy jut eszünkbe a kibúvó keresés egyáltalán?! Pedig eszünkbe jut. Talán Jézus minket szeretetében találjuk a szeretet parancsa alól a felmentést? A barátaikért életét adó szeretetben?

Ha Jézus mindent tudtul adott nekünk, amit Atyjától hallott, akkor a vele való barátság kötelező érvénnyel követeli tőlünk a parancs megtartását. Még akkor is szeretnünk kell, ha nehéz a jókat, fehéreket, bűn nélkülieket, épeket, embereket... stb szeretnünk.

Barátomként tekintek-e Jézusra? Ő rám biztos így tekint! Mindent tudtul adott nekem, nem tekint szolgának, ő választott ki engem, munkámmal maradandó gyümölcsöt teremtővé tett, mindent megad nekem az Atya, az Atyától Jézus nevében kérhetek.

Amikor ezt a részt olvasom, milyen érzések támadnak fel bennem? Elolvasom-e elég gyakran? Parancsnak tekintem-e? Tudom-e szándékaimat arra irányítani, hogy szeretni tudjak?

Én bizony, ha végig olvasom saját kérdéseimet, először az jut eszembe, hogy a jókat, a legnehezebb szeretnem. Kik valóban életüket adják nem csak barátaikért, hanem a gyengékért, elesettekért. Akiknek nagyobb a szeretete. Sikeresebb a szeretetben, nem rest a jót tenni. Amivel a legnehezebb leszámolnom, az az irigységem.

Cs. Szabó Erzsébet, Sopron